

Sygn. akt: I C 2251/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Czyczerska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Konsuela Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. L. (1) kwotę 4.000zł (cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13.05.2017r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 133,65zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 2251/18

UZASADNIENIE

Powód M. L. (1) wniósł przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 4000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13.05.2017r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 25.01.2017r. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem m-ki F. o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków ruchu, wskutek czego doszło do zderzenia z pojazdem, którego pasażerem był powód. Sprawca wypadku miał zawartą umowę ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. Powód w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała. Wywołały one wiele utrudnień w życiu codziennym powoda. Przed wypadkiem powód nie miał żadnych dolegliwości związanych z kręgosłupem. Po zdarzeniu pojawiły się u powoda bóle kręgosłupa szyjnego, drętwienie rąk, bóle głowy, bóle, sztywność karku. Wypadek spowodował też czasową niezdolność do pracy powoda. Wypadek został zgłoszony stronie pozwanej pismem z 06.03.2017r. Emailiem z 19.04.2017r. powód wniósł także o refundację kosztów leczenia w kwocie 305 zł. Decyzją z dnia 12.05.2017r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 2000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz kwotę 305 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia. W dalszej części uzasadnienia pozwu powód powołał podstawę prawną dochodzonego roszczenia, jak i powołał orzecznictwo sądów dotyczące wysokości zadośćuczynienia, jak i uzasadnił żądanie zapłaty ustawowych odsetek za opóźnienie.

Strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie.

W odpowiedzi na pozew zarzuciła, że został przez nią wobec powoda wypełniony obowiązek odszkodowawczy. Dotychczas wypłacone zadośćuczynienie strona pozwana uznała za adekwatne do krzywdy powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.01.2017r. doszło do wypadku drogowego w wyniku którego kierujący samochodem m-ki F. o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków ruchu, wskutek czego doszło do zderzenia z pojazdem, którego pasażerem był powód. Sprawca wypadku miał zawartą umowę ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. Powód w wyniku zdarzenia nie utracił przytomności. Doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, urazu podudzia lewego bez następstw, rany palca V ręki lewej bez zaburzeń funkcji. Odczuwał bóle kręgosłupa szyjnego. W związku z doznanymi urazami powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w rozmiarze 3%. Przez około dwa tygodnie po zdarzeniu powód nosił kołnierz ortopedyczny, przyjmował leki przeciwbólowe. Przez dwa tygodnie przebywał na zwolnieniu chorobowym. Obecnie nie stwierdza się u powoda zaburzeń ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa i objawów korzeniowych, zmian w odcinku szyjnym.

Doznane przez powoda obrażenia ciała spowodowały ograniczenia ruchu powoda, ograniczenie możliwości dźwigania. Powód musiał ograniczyć hobby w postaci spawania, majsterkowania. U powoda wypadek stanowił obciążenie emocjonalne, jego stan zdrowia wymagał większej ostrożności niż dotychczas, musiał prosić o pomoc. Powodowało to rozdrażnienie i nerwowość u powoda.

Powód prowadzi z małżonką małe gospodarstwo rolne. Przed wypadkiem powód w większym stopniu mógł prowadzić to gospodarstwo, obecnie dłuższa jazda ciągnikiem prowokuje u niego ból kręgosłupa. Przed wypadkiem powód sam przygotowywał drewno na opał, po wypadku musi korzystać z pomocy innych osób.

Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej pismem z 06.03.2017r. Decyzją z dnia 12.05.2017r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 2000 zł zadośćuczynienia oraz kwotę 305 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia.

Dowód: akta szkody, k. 52

Zaświadczenie o wypadku drogowym, k. 13-14

Dokumentacja lekarska powoda, k. 15-28

Korespondencja w przedmiocie zgłoszenia szkody., k. 30-40

Zeznania świadków: H. L., k. 55, M. L. (2), k. 55 verte- 56, I. L., k. 56

Zeznania powoda, k. 56 verte-57

Opinia biegłej sądowej M. R., k. 63-67,

Opinie biegłego sądowego S. G., k. 84-86,102

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Szkoda może być szkodą w mieniu, może też być szkodą na osobie, która obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Pojęcie szkody na osobie obejmuje zarówno szkody majątkowe, jak i niemajątkowe. Art. 444 § 1 i § 2 kc przewiduje, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, a jeżeli zwiększyły się potrzeby poszkodowanego, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej

renty. Naprawienie natomiast szkody niemajątkowej polega zgodnie z art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. na przyznaniu poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia.

Bezsporne było w niniejszej sprawie, że w dniu 25.01.2017r. powód uczestniczył w wypadku drogowym, w wyniku którego doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, urazu podudzia lewego bez następstw, rany palca V ręki lewej bez zaburzeń funkcji. Sprawca wypadku miał zawartą umowę ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. W toku likwidacji szkody powód otrzymał zadośćuczynienie w wysokości 2000 zł.

Sporne w niniejszej sprawie było natomiast ustalenie rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy prowadzącej do przyznania wyższego zadośćuczynienia, niż przyznane w toku postępowania likwidacyjnego.

Dla oceny urazów jakich powód doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia Sąd na wniosek powoda powołał w sprawie dwóch biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz z zakresu psychologii, których wnioski były podstawą dokonania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Opinie biegłych były w ocenie Sądu rzetelne, jasne i logiczne.

Biegły sądowy ortopeda S. G. w wydanych opiniach (głównej i uzupełniającej) jednoznacznie stwierdził, że powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 3%. Biegły wskazał na urazy, których doznał powód, podał, że rokowania na przyszłość co do zdrowia powoda są dobre i nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w badanym zakresie. Biegła sądowa M. R. oceniła natomiast, że wypadek stanowił dla powoda znaczne obciążenie emocjonalne, skutkowało koniecznością większej niż dotychczas uważności, powodował nerwowość i rozdrażnienie. Powód miał trudności adaptacyjne w dostosowaniu się do zaistniałej sytuacji i jej skutków. Potwierdzeniem istotnego wpływu wypadku na funkcjonowanie powoda były również zeznania świadków – najbliższej rodziny poszkodowanego. Wszyscy świadkowie zgodnie i konsekwentnie potwierdzili zmianę w codziennym życiu powoda, negatywny wpływ wypadku na wykonywanie przez powoda czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego i rolnego. Wskazywali również na większą nerwowość powoda, jak i ograniczenie przez niego wykonywania pasji „majsterkowania”. Wskazane dowody – opinie biegłych, zeznania świadków, powoda były podstawą do ustalenia rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy, usprawiedliwiającego przyznanie powodowi zadośćuczynienia.

Jeśli chodzi o wysokość zadośćuczynienia co do zasady, to nie ma przeliczników pozwalających na proste wyliczenie jego wysokości. Pomocne jest w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, które dookreśla kryteria ustalenia właściwej wysokości zadośćuczynienia, jak i definiuje cel, któremu takie zadośćuczynienie ma służyć. I tak przykładowo, w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 roku (sygn. akt II UKN 681/98, OSNAPiUS 2000/16, poz. 626) Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym. W innym z orzeczeń Sąd Najwyższy zważył, iż zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody niemajątkowej. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy, a więc cierpienie fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpienia fizycznych doznanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Poza tym ma tu znaczenie poczucie bezradności, utrata możliwości wykonywania pracy, korzystania z rozrywek itp. (por. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 r. II CR 50/73, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez 2001/8, str. 468). Ponadto przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze kompensacyjny charakter tego roszczenia. W wyroku z dnia 22 kwietnia 1985 roku (II CR 94/85, nie publ.), Sąd Najwyższy stwierdził, iż (...) zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. też wyrok SN z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez 2001/8, str. 469).

Mając na uwadze powyższe wskazania należy podnieść, że powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, przed wypadkiem był zdrowy, nie odczuwał bólu kręgosłupa, nie miała wcześniej żadnych przeżyć związanych z wypadkiem komunikacyjnym. Wypadek wytrącił go z normalnego funkcjonowania, skutkował w pierwszym okresie koniecznością noszenia kołnierza ortopedycznego, przyjmowania leków przeciwbólowych. Wypadek wpłynął na stan emocjonalny powoda w stopniu zauważalnym przez najbliższe otoczenie.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że cierpienie i krzywda powoda uzasadniają przyznanie mu zadośćuczynienia w wysokości 6000 zł. Uwzględniając wypłaconą w toku likwidacji szkody kwotę 2000 zł, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda dalszą kwotę zadośćuczynienia w wysokości 4000 zł.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za krzywdę, Sąd kierował się również ugruntowanym w orzecznictwie i w doktrynie stanowiskiem, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa kraju, w którym mieszka poszkodowany.

Przyznana kwota, zdaniem Sądu, utrzymana jest w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie w przedmiocie ustawowych odsetek od zasądzonego zadośćuczynienia to Sąd przyznał je zgodnie z żądaniem pozwu, w oparciu o z art. 14 ust. 1. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r, nr 124 poz. 1152) oraz art. 817 k.c. Jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie to niewątpliwie uprawniony nie ma możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Na rzecz powoda zasądzeniu podlegały od strony pozwanej opłata od pozwu (200 zł), zaliczka powoda na poczet wynagrodzenia biegłych (1000zł) oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o par. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na tej podstawie Sąd obciążył też stronę pozwana obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 133,65 zł tytułem wydatków poniesionych w toku sprawy przez Skarb Państwa na pokrycie wynagrodzenia biegłych sądowych.